

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

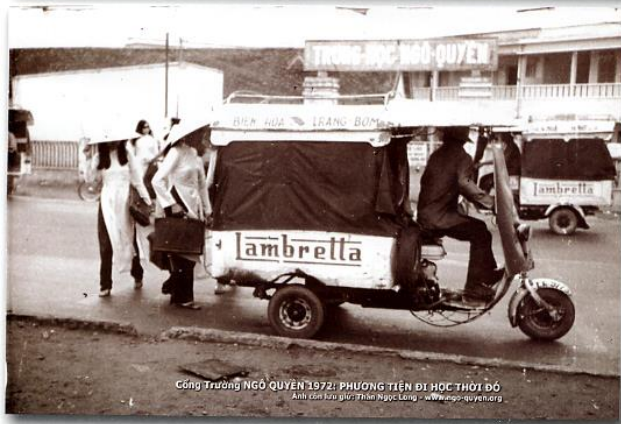
Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài **Tản Mạn Biên Hoà: Biên Hoà Một Thời Để Thương, Một Thời Để Nhớ** tùy bút của **Huỳnh Công Ân**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

Cổng Trường NGÔ QUYÊN 1972: Thầy TGT DUONG HOA HUÂN & Thầy HT PHAM KHÁC THÀNH với lớp 12A2
Ảnh còn lưu giữ: Trần Ngọc Long - www.ngo-quyen.org

Cổng Trường NGÔ QUYÊN 1972: PHƯƠNG TIỆN ĐI HỌC THỜI ĐÓ
Ảnh còn lưu giữ: Trần Ngọc Long - www.ngo-quyen.org

BIÊN HOÀ:
MỘT THỜI ĐỂ THƯƠNG, MỘT THỜI ĐỂ NHỚ
Tùy bút Huỳnh Công Ân

Mãi đến năm 1969, tôi mới đặt chân lần đầu tiên đến thành phố Biên Hoà dù nơi đây chỉ cách Sài-Gòn có 30 cây số. Đó là ngày tôi đến trường Ngô Quyền để trình sự vụ lệnh chuyển từ trường trung học Vĩnh Bình, Trà-Vinh.

Trong sáu năm làm việc tại Biên Hoà, tôi đã có nhiều kỷ niệm ở đây. Thời gian này được chia làm hai giai đoạn: hai năm trong lính 1972-1973, bốn năm còn lại 1969-1971 và 1973-1975 dạy học.

Hai năm làm lính giữ cầu Đồng-Nai trên xa lộ Sài-Gòn/Biên Hoà cho tôi sống lại cuộc đời hào hùng những năm 1968-1969 của một người trai trong thời chinh chiến ở Sư Đoàn 9 Bộ Binh từng ngang dọc khắp các chiến trường Vĩnh Long, Vĩnh Bình, Sa-Đéc.

Bốn năm dạy học ở trường Ngô Quyền, Biên Hoà đem lại cho tôi mối dây thân ái thầy trò mà đến nay đã qua nửa thế kỷ vẫn nồng ấm qua những buổi họp mặt ở hải ngoại hay trong nước.

Biên Hoà là một phần trong cuộc đời tôi như Sài-Gòn và Trà-Vinh.

Những chuyến đi lên Biên Hoà gặp lại học trò cũ là những lần tôi cảm thấy mình như trẻ lại vài chục tuổi khi cùng các em ôn lại ký ức cảnh ngôi trường cũ với sân trường đầy những tà áo trắng vờn bay trong gió và bụi phấn mịn mù rơi lả chả trên bục gỗ trong lớp. Một thời là thầy, là trò sao vừa thiêng liêng vừa thân ái quá. Tôi đã hãnh diện khi biết Nguyễn Tất Nhiên, học trò của mình là một nhà thơ nổi tiếng và cũng xót xa biết bao khi biết Nhiên lận đận trong tình trường và thi rớt Tú Tài.

Ngày nay, trong những buổi họp mặt với các em khi biết có nhiều em là bác sĩ giỏi ở hải ngoại, hay trong nước hay là những chuyên viên kỹ thuật cao cấp làm việc ở nước ngoài hoặc là những người

thành công trong thương trường thì tôi rất vui. Ngược lại, tôi cũng buồn biết bao khi có nhiều em lận đận trong việc mưu sinh hay đau ốm.

Những lần đi ngang cầu Đồng-Nai, tôi mừng tượng lại những tháng ngày làm lính gác cầu của mình. Những bạn đồng ngũ ngày xưa nay ở đâu? Nhớ những buổi chiều cùng thiếu úy Hoàng chạy xe ra ngã ba Tam Hiệp mua đồ PX của Mỹ. Lại nhớ những buổi trưa ra ngã ba Tân Vạn ăn cơm. Bà chủ tiệm cơm biết tôi còn độc thân ngỏ lời muốn làm mai cho tôi một cô gái đẹp, tôi chỉ mỉm cười không trả lời ưng hay không. Tôi không muốn ai đó thành goá phụ "ngây thơ". Tôi cũng còn nhớ có lần, sau khi biệt phái về Bộ Giáo Dục, tôi đến toà tỉnh thăm thiếu úy Phước, trước ở cùng đơn vị nay về làm phòng Bình Định Phát Triển của tỉnh. Dịp này, tôi gặp được tài tử Huỳnh Thanh Trà, vai chính trong phim Loan Mất Nhung làm chung chỗ với Phước và cả ba chúng tôi đã nhậu một chầu tới bến ở trong trạm gác tại cổng. Cũng trong khuôn viên toà tỉnh, tổng thống Thiệu đã tổ chức một bữa tiệc linh đình ngoài trời để đãi các nông dân thuộc tỉnh Biên Hoà, trong dịp kỷ niệm ngày Người Cày Có Ruộng; mà để bảo đảm an ninh cho buổi tiệc, các sĩ quan trong tiểu khu chúng tôi mặc thường phục làm nhân viên chạy bàn. Sau đó, mỗi người được lãnh một bằng Tưởng Lược.

Mùa thi vào lớp Đệ Thất trường Ngô Quyền hay Tú Tài tôi được cắt dẫn lính giữ an ninh trường thi.

Lần cuối trước ngày miền Nam mất, tôi lên Biên Hoà lãnh tháng lương chót trong cuộc đời công chức của nhà nước Việt Nam Cộng Hoà. Tôi ngồi uống bia một mình tại đầu hẻm vào Ga Xe Lửa, trước rạp hát Biên Hùng để thu vào ký ức một Biên Hoà tự

do trước khi bị đổi chủ. Kỷ niệm đau buồn ấy không bao giờ phai mờ trong tâm khảm của tôi.

Ôi thương biết bao ngôi trường Ngô Quyền nơi dạy và học của những con người từng đem trí tuệ và có khi là cả mạng sống mình cống hiến cho miền Nam. Bây giờ, có thể họ không còn nữa hay sống vất vưởng ở quê nhà hoặc đang tha hương nơi đất khách, nhưng Biên Hoà vẫn là điểm hội tụ của họ có khi bằng cuộc họp mặt hay đơn giản hơn, có khi chỉ là một mối tơ tưởng trong một giây phút nào đó.

Ôi thương biết mấy, cây cầu Đồng-Nai (cũ), tuy cũ kỹ và thấp hơn cây cầu Đồng-Nai (mới) nhưng đã từng anh dũng chặn bước quân thù âm mưu tiến vào cửa ngõ Sài-Gòn. Những người lính gác cầu Đồng-Nai ngày xưa đã tan tác như đàn chim vỡ tổ, nhưng họ vẫn tự hào mình đã làm tròn bổn phận những người trai trong thời chiến khi giữ vững một phòng tuyến trọng yếu của tiểu khu Biên Hoà.

Ngày xưa tôi thương Biên Hoà và ngày nay tôi nhớ Biên Hoà.

Huỳnh Công Ân